

Zarzuty i główne argumenty

Dokonując transpozycji dyrektywy 2014/24, Polska wyłączyła z zakresu zastosowania ustanowionych w tej dyrektywie procedur wytwarzanie całego szeregu dokumentów, druków i znaków. Wprowadzone przez Polskę wyłączenia dotyczą dokumentów publicznych (takich jak, na przykład, dowód osobisty, dokumenty paszportowe i książeczka żeglarska), znaków akcyzy, znaków legalizacyjnych i nalepek kontrolnych, kart do głosowania i znaków holograficznych umieszczanych na zaświadczeniach o prawie do głosowania oraz układu mikroprocesorowego z oprogramowaniem służącym do zarządzania dokumentami publicznymi, systemów i baz informatycznych niezbędnych do zastosowania dokumentów publicznych. W opinii Komisji wprowadzenie tych wyłączeń stanowi naruszenie dyrektywy 2014/24, gdyż doszło do ograniczenia zakresu jej stosowania nieuzasadnionego przepisami dyrektywy 2014/24 ani art. 346 TFUE. Komisja powołuje się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-187/16 Komisja przeciwko Austrii jako istotny precedens w tym zakresie.

W ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi Polska powołała się na konieczność ochrony bezpieczeństwa dokumentów urzędowych. Zgadzać się co do potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa i autentyczności tych dokumentów, Komisja uważa, że Polska nie wykazała, iż wymagana ochrona, w tym przed fałszowaniem albo w związku z przepisami o ochronie danych osobowych, nie może zostać wdrożona w ramach procedury udzielania zamówień publicznych przewidzianej w dyrektywie 2014/24.

(¹) Dz. U. 2014, L 94, s. 65

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2021 – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-602/21)

(2021/C 490/25)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: D. Milanowska, M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że:

- 1) wymagając sporządzenia planów działań dla obszarów, na których nie przekroczono dopuszczalnych wartości hałasu do dnia 18 lipca 2024 r., Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/49 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (¹);
- 2) nie wymagając, aby plany działań zawierały wskazanie historii konsultacji społecznych zorganizowanych zgodnie z art. 8 ust. 7 dyrektywy 2002/49, a także środków, które właściwe organy zamierzają podjąć w ciągu najbliższych pięciu lat w celu ochrony obszarów ciszy, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy pkt. 1 tiret siódme i dziewiąte załącznika V do tej dyrektywy;
- 3) nie sporządzając planów działań dla 20 głównych linii kolejowych określonych w załączniku A.3 do skargi, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49;
- 4) nie sporządzając planów działań dla 290 głównych dróg określonych w załączniku A.4 do skargi, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49; oraz
- 5) nie przedstawiając streszczeń planów działań dla 20 głównych linii kolejowych określonych w załączniku A.3 do skargi oraz dla 290 głównych dróg określonych w załączniku A.4 do skargi, Rzeczpospolita Polska uchybiła obowiązkowi wynikającemu z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2002/49 w związku z jej załącznikiem VI;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu Komisja podnosi, że wprowadzenie wymogu sporządzenia do dnia 18 lipca 2024 r. planów działań dla obszarów, na których dopuszczalne wartości hałasu nie są przekroczone, nie zapewnia właściwej ochrony tych obszarów oraz powoduje, że Rzeczpospolita Polska nie wywiązała się z obowiązku sporządzenia planów działań dla potrzeb zarządzania problemami hałasu i skutkami hałasu i zmniejszania hałasu na obszarach podległych jej właściwości, co jest niezgodne z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/49. Cele dyrektywy dotyczące unikania i zapobiegania szkodliwym skutkom hałasu w środowisku, jak również zachowania jakości klimatu akustycznego środowiska, można osiągnąć tylko wtedy, gdy plany działań zostaną opracowane również dla obszarów, na których nie są przekraczane limity hałasu.

W ramach drugiego zarzutu Komisja podnosi brak zapewnienia w prawie polskim, aby program ochrony środowiska odnosił się także do środków mających na celu zachowanie obszarów ciszy, tak jak wymaga tego dyrektywa 2002/49. Prawo polskie nie spełnia tego wymogu. Ponadto prawo polskie nie wprowadza wymogu przedstawienia historii konsultacji społecznych zorganizowanych zgodnie z art. 8 ust. 7 dyrektywy 2002/49 jako obowiązkowego elementu planu działań. Artykuł 119a ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska zobowiązuje jedynie odpowiedzialnego marszałka do przeprowadzenia konsultacji społecznych zgodnie z odpowiednimi przepisami. Jednak nie ma prawnego obowiązku uwzględnienia historii konsultacji społecznych w planie działań.

W ramach trzeciego zarzutu Komisja podnosi brak sporządzenia przez Polskę planów działań dla 20 głównych linii kolejowych, które Polska uprzednio zgłosiła Komisji jako takie główne linie kolejowe, co powoduje naruszenie przez Polskę art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49.

W ramach czwartego zarzutu Komisja podnosi brak sporządzenia przez Polskę planów działań dla 290 głównych dróg, które Polska uprzednio zgłosiła Komisji jako takie główne drogi, co powoduje naruszenie przez Polskę art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49.

W ramach piątego zarzutu Komisja podnosi brak przedstawienia przez Polskę streszczeń planów działań dla 20 głównych linii kolejowych i 290 głównych dróg, co skutkuje naruszeniem art. 10 dyrektywy 2002/49.

(¹) Dz. U. 2002 L 189, s. 12; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 007 P. 101 – 115